

LOŮ VRAHŮ

Jana Rečková

kniha 2.

MH
2008
STARE K
REYATT

TRIFID

Jana Rečková
Lod' vrahů

Copyright © Jana Rečková, 2008

Cover © Marek Hlavatý, 2008

© TRITON, 2008

ISBN 978-80-7387-162-8

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Jana Rečková

LOD VRAHŮ

kniha 2.

LOD VRAHŮ

kniha 2.

Jana Rečková

TRITON
Praha / Kroměříž

Jiný život

Plynul čas a Hixart vzkvétat. Do zemědělství nenápadně pronikly nové technologie, vývoj řemesel poskočil kupředu, a tohle všechno začalo ihned po Bitvě tří králů (tak ji lidé nazvali), až se zdálo, že válka zemi vlastně vůbec neuškodila, ba naopak.

Nejvíc práce na té záležitosti odvedl chudák strýček Zarah, první rádce krále Llenthreyka, ale o tom nevěděl nikdo, kromě úzkého kruhu zasvěcených. Nebylo vždyc-ky snadné přimět vzdálené šéfy (jinak už jim tady dole nikdo neřekl), aby podali příslušné informace a věřili, že to zvýší vliv Ruuri na jižním kontinentě. Dost mu pomáhalo, že mladý král se guvernérovi a jeho poradcům líbil. On sám ani strýček Zarah si ohledně toho nedělali žádné iluze. Guvernérovi šlo především o podrobnost a poslušnost, a tak král ochotně nechával učitele, vyslané ze Satelitu, učit a filozofy maskované za proroky žvanit, v praxi podporoval svobodu slova a lidská práva, i když se těmto pojmům v královských výnosech úspěšně vyhýbal, a ve storském vězení snad poprvé za tu dobu, co ta chmurná budova stála, seděli jenom skuteční zločinci. Na soudy si nový král dával pozor, a co nemohl sám vidět, na to se zeptal. Kohokoli. Lidé si na jeho zvědavost museli chvíli zvykat a špiclové a donašeči se bouřili, neboť přicházeli o práci.

Chederik Mefovi radil, ať radši na kuří oka státního aparátu šlape po jednom, ale brzy rezignoval a jen se

snažil, aby vzniklé průšvihy byly co nejmenší. Mef měl ovšem jednu podstatnou výhodu. Stal se miláčkem vojska. Jeho nové oddíly se nejméně zpoloviny skládaly z lidí, které původně naverboval Threyk v Gynoře a rovinách mezi horami a sídelním městem, a k tomu do vojska vstoupilo mnoho mladíků, okouzlených vidinou nových zbraní.

Jakmile se storští kováři naučili, jak na to, odvážně se pustili do prvních pokusů s výrobou zbraní podle severních vzorů, tedy prozatím jen těch jednodušších palných zbraní, protože opravdová továrna se měla teprve zrodit.

Několik spolehlivých lidí se už školilo v Rowmoraském lese, kde milý strýček Zarah probudil své spolupracovníky. Mef se s nimi přijel (zkratkou, kterou Thokko otevřela i v opačném směru) osobně seznámit, zjistil, že všichni jsou, jak to vyjádřil Zarahuntara, ze staré školy a nelibují si v násilí, a ocitoval jim, byť nepřesně, slova kteréhosi velkého ducha z historie Cizinců, těch Druhých: „Chceš mír? Připravuj válku!“

První továrna na zbraně vznikla v Sharrahii, kde poněkud vyděšení odborníci z Ruuri oživilí elektrárnu z pověstí. Trápilo je, že neznají princip provozu, ale postupy zvládli bez větších problémů. Mef je řádně vyvedl z míry, když nadhodil jméno Morroriho, které už pro ně také patřilo do sféry legend. Někteří nového krále znávali jako chlapce (a Mef si musel nějakou dobu dávat zatracený pozor, aby se neprozradil), ale i pro ty se postupně stal záhadou. Věděl věci, které prostě vědět nemohl, leda by byl tak trochu nadpřirozená bytost nebo značně excentrický historik z Ruuri, jenž získal přístup k utajovaným pramenům z té zamlžené doby před Morem.

Mef si svou pověst mezi nimi pečlivě pěstoval a dbal na to, aby případný zrádce, který pošle zprávu velení na Sta-

rém satelitu, vypadal jako cvok. Nebylo to obtížné, když jeho vědomosti byly tak absurdní. Teď teprve řádně ocenil svou první dlouhou cestu podzemím, kdy ho doprovázela Shooi se svým milým, byť chvílemi únavným žvatláním!

Pro klid v zemi bylo nejdůležitější, aby vojsko dostalo zbraně a začalo cvičit. Strýček Zarah tajně poskytl technologii výroby omračovačů, kterou vyhrabal odněkud z hloubek nevyčerpatelné paměti počítačů. Tehdy se Mef poprvé přesvědčil, že se dají seřadit i na menší výkon. Shodou okolností to bylo na Rowmoraském hradu a chystala se mu to předvést Thokko. Ostatní přítomní – lesní muži, tak jim pro sebe a někdy i nahlas říkal – se hrozně lekli, když najednou vyskočil a sebral dívce omračovač z ruky.

„Ty to radši nezkoušej!“ houkl na ni.

Rozplakala se a chtěla utéct, ale chytil ji u dveří a rychle se omluvil. Strýček Zarah se potutelně usmíval.

„Tak tohle jsi nezvládl,“ prohlásil.

„Nějak mě to vyplašilo,“ připustil Mef opatrně. „Možná nejsem tak neohrožený hrdina, jak bych si přál být,“ dodal kvůli ostatním. Uvědomoval si, že od té chvíle Thokko ví, kdo je. Přestože byli spojenci a spiklenci a vzájemně si důvěřovali, netěšilo ho to. Chtěl si zachovat aspoň kousek tajemství.

Thokko se po incidentu s omračovačem uraženě vypravila pomáhat s instalací slunečních zesilovačů do nejdůležitějších zemědělských oblastí. Zarah by dokázal říct v procentech, o kolik tohle zařízení zvýší úrodu. Chystaly se i lepší pluhy a další stroje, na několika místech země lidé budovali větrolamy a v horských údolích podnikali nová opatření proti sesuvům půdy.

Země se hýbe tak rychle, jak jen to je možné, přemítala Thokko, když sledovala pilně pracující dělníky. Jakmi-

le se jim vysvětlí, oč jde, pustí se do toho, že člověk nestačí zírat. Tohle všechno musí být ze Satelitu vidět, a je otázka, kdy se naši velcí šéfové rozhodnou, že nastal čas k ovládnutí Severu. Guvernér Dretal to sice nepřizná a bude si hledat záminky ve sféře ideologie, ale skutečnost je taková, že prostě chce vládnout. Do háje, proč to neodhalily ty mizerné psychologické testy ještě doma na Ruuri?

Stála na mírném svahu nad vesnicí a upírala pohled na blížká pole. Pracovní den se chýlil ke konci. Od vesnice k ní mířil nějaký člověk na koni. Zaclonila si oči. Vlající vlasy, vlající sukně... Žena? Jezdkyně se rychle blížila. Thokko si povzdechla. Možná by bylo příjemnější jezdit na koni než cestovat ztratkami. Les ji dokázal ve chvílce převést, kamkoli si přála. V tom byla opravdu nadaná a nejlepší z lesních pánů, a jako jediná dokázala vytvořit zkratku i v opačném směru. Jenomže jízda na koni, to je něco docela jiného, ten vítr ve vlasech se těžko pořídí jinak...

„Docela jim to jde!“ zavolala jezdkyně.

„Deiko? Co tady děláš?“ podivila se Thokko. Věděla už, že Deika postupně, nenápadně opustila královskou ložnici a přesunula se do královské rady. Jako první a zatím jediná žena. Hm, průkopnice. Jak se asi pánové koukali, když se tam poprvé objevila! Zdá se, že zavést revoluční změny do zemědělství a fakticky zahájit budování průmyslu je mnohem snazší, než prosadit ženy na důležitá místa ve společnosti. Ještě kdyby se Deika stala královnou, tomu by všichni rozuměli. Ovšem ve světle toho, co vytušila během pohřbu a nedávno, když se Mef tak prozradil, se v tom utvrdila, bylo jasné, že Deika není královnou milenkou. Bezděčně se usmála.

„Aha,“ řekla Deika. „Teď myslíš na něj!“

„Strč si tu telepatii někam,“ poradila jí Thokko. „Já vím, co vás učili v kurzu.“

„Tak se netvař tak průhledně.“ Deika se neurazila. Koneckonců, obě byly agentky a teď patřily k téže skupině spiklenců. „Slepý by poznal, že jsi do něj zamilovaná. Jenom se někde nepodřečni!“

„Podřekl se sám!“ odsekla Thokko.

„No, třeba už to nemohl vydržet,“ pravila tajemně Deika. „Mimochodem, je zase zpátky ve Storu, kdybys ho náhodou chtěla vidět... Víš co? Moc ráda bych věděla, jak to tehdy bylo.“ Sesedla a posadila se do trávy.

Thokko se ošila. „Co myslíš, stihneme ještě letos dvě sklizně?“

„Tady? V rovině? Docela určitě. Dodatečné zavlažovací systémy už fungují, včetně polarizace vody... Vsadila bych se, že to zvládnou i Jihogynorští. A tos ještě neviděla, jak se v Zujdě daří cukrovému rákosu a co to dělá s rybami, když se zavede kontinuální čištění vody!“ Zasmála se. „Jenomže o tom jsem si nechtěla povídat.“

„A o čem tedy?“ zeptala se Thokko. „Budeš všude vykládat, že je nějaká cizinka zamilovaná do krále?“

Deika pohrdavě ohrnula rty. „Tss... Povím ti, jak vypadal, když se tehdy dovlekl do Sharrahii.“

Thokko klesla do trávy vedle ní. „Takže tě neposlal.“

„Ne, jsem jenom zvědavá. A mám ho ráda, i když jinak než Threyka. A myslím, že by na něj měl někdo dát pozor, jinak se uštve. Chce být na třech místech současně a dělat deset věcí najednou, vůbec nespí a dokonce trošinku pohubl...“

Thokko si povzdechla. „Víš, možná jsem do něj opravdu zamilovaná. Já nevím, ještě nikdy jsem se v něčí přítomnosti necítila tak nejistě a neohrabaně... Jenomže on mi nikdy neodpustí, že jsem ho skoro zabila.“ A vyprávěla Deice o té nešťastné příhodě.

Deika pozorně poslouchala a zasněně se usmívala, když Thokko líčila Mefův nečekaný příjezd a jejich noční rozhovor, a pokyvovala, když dívka popisovala svůj úlek ráno po probuzení.

„Vážně to muselo vypadat podezřele,“ připustila. „Ale dalas mu pěkně zabrat. Když mi ho v Sharrahii přinesli, ani jsem ho nemohla poznat. Byl v bezvědomí, nejspíš omdlel, dřív než dorazil do města, ale kuň sám jel dál, až ho zahlédly strážce... Tolik krve jsem nikdy předtím neviděla; nevěřila jsem, že mu nějaká zůstala. Místo očí měl jenom krvavé koule, děsila jsem se, že zůstane slepý. A ke všemu ještě mu omrzly ruce a nohy...“

Thokko svírala pěsti a pevně tiskla víčka k sobě. Přála by si, aby Deika vynechala některé detaily, ale ta se zřejmě rozhodla podat kompletní zprávu. Konečně umlkla a Thokko pomalu vydechla.

„Tak co,“ zeptala se Deika potměšile. „Pořád ještě se ti líbí? Dokázala bys ho ošetřit, kdyby se ti vrátil v takovém stavu?“

„Já... nevím,“ vypravila ze sebe Thokko. „Ty jsi tady déle než já a jsi školená ošetrovatelka... Ale pořád nevím, jak mohl přežít! Nejdřív mě Zarah rozčiloval, jak se z něj pořád pokouší dostat tu historku o Labyrintu a živé vodě, jenomže teď bych skoro řekla, že na tom něco bude!“

„Musíš se Mefa zeptat sama. Já ti povím jen tolik, že nic na světě není zadarmo.“

„Nechápu.“

„Chci tím říct, že si nehodlám sbalit batoh a vyrazit do Labyrintu k prameni živé vody. Naopak, zdálky se mu vyhnu.“

Thokko vstala. „Tady už mě nepotřebují,“ pravila uvážlivě. „Asi se podívám do sídelního města. Mám tě vzít s sebou? Jenom s malou zacházkou přes Rowmoraský hrad.“

„Ne, mám namířeno do Nové Hladné a večer mě čekají v hostinci U tří ryb. Má tam být zastávka dostavníků... Jenom nevím, jestli tu budou jezdit právě dostavníky. Mef má v plánu vyrazit ze strýčka nějaké informace o elektrických motorech.“

„To by nám ze Satelitu nespokli,“ polekala se Thokko. „I tak se mi zdá, že to přeháníme.“

„Je otázka, co nám chtějí dát a co ne,“ řekla Deika. „Víš, moc ráda bych viděla, jak si děláš zkratku. Nikdy jsem to pořádně nepochopila.“

„Já zase nechápu jiné věci,“ poznamenala Thokko. „Ale tohle není na pochopení. Já prostě cítím, že Les je všude. Nebo by mohl být. Prostě ho zavolám. Má něco jako chapadla, a ty prostrčí...“

„Trhlinami v látce vesmíru,“ vzdychla Deika. „Je to jako od Morroriho.“

Thokko se zamyšleně kousala do palce. „Odkud vůbec Mef ví o Morrorim? Já o něm prvně slyšela od Zarahuntary. Jenomže ten je něco jako dědičný sběratel všeho, co se týká doby před Morem.“

„Neteší tě, že je na světě ještě pár tajemství?“ Deika vyskočila a oprášila si sukni. „Musím si pospíšit. Běž za ním a zkus to!“ Vyšvihla se do sedla s lehkostí, kterou jí Thokko mohla jen závidět, pobídla koně, naposled zamávala.

Thokko provedla několik jednoduchých cviků na uvolnění napětí, soustředila se a našla nejbližší chapadlo svého Lesa. Pomalu vykročila. Vzápětí ji obklopila zvláštní zeleň, jaká se ve zdejších domácích lesích nenajde. Překročila řídicí kořen. O tom nevěděla ani většina lesních pánů, ale Thokko se dosud neodhodlala zmínit se o svých objevech před ostatními. Bála se, že by se jí vysmáli. I když strýček Zarah tvrdil opak, vždycky věděla, že je trochu jiná než ostatní.

Šla po své světlé pěšince a mījela noční období, období zimy, déšť, bouře a vlhká vedra s nálety komárů, mohla z Lesa vystoupit kdekoli a kdykoli, ale toho kdykoli se zatím také bála. Možná by to vyzkoušela, kdyby se události nedaly tak rychle na pochod. Kdyby se neobjevil Mef. Nikdy by se neodvážila říct, že Lesu rozumí. Bylo to spíš tak, že Les rozuměl jí.

Tak dobře, nebudu se vracet na hrad, rozhodla se. Zamírím rovnou do Storu. Do paláce. A zase do toho postranního křídla, kde teď bydlí rodiny Threykových dobrovolníků, kteří padli v bitvě. Totiž ty z rodin, které táhly na Stor s vojskem a pak už se nechtěly vrátit.

V téhle části paláce bylo vždycky veselo. Thokko rozhrnula větve a opatrně došlápla na kamennou podlahu chodby. Nějaký kluk v uniformě poslíčka královské rady na ni vrhl polekaný pohled, ale rychle se uklidnil, když ji poznal. Ačkoli, dost možná si ji spletl s Deikou. Domo-rodci si je vždycky pletli, přestože si vlastně vůbec nebyly podobné.

Odkudsi ze vzdálenějšího konce dlouhatánské budovy zněly píšťaly v divokém tanečním rytmu, v nose ji zašimrala vůně pečeného masa a ohně – je div, že ještě nevyhořeli, když s ohněm zacházejí tak neopatrně a klidně si ho rozdělají na kamenných dlaždicích v chodbě nebo v pokoji, kde je spousta hořlavých věcí. Ale možná už se to ty ženské naučily, když teď pomáhají v kuchyni.

Někde blízko se otevřely dveře a vzteklý hlas zařval Tichóó!! Píšťaly si ho nevšímaly, a tak jeho majitel dveře zase zabouchl.

Thokko zaznamenala, že rozbitá okna do hospodářského dvora někdo zasklil. Chederik se nedávno rozhodl, že se chlapci ze starého křídla musí vyučit nějakému řemeslu, a zdálo se, že prosadil svou. Tohle vypadalo na

učednickou práci, skleněná tabule se místy boučila a její drobná zakřivení zkreslovala výhled.

Ve spojovací chodbě postavili bránu. Ta tu minule nebyla. Je sice otevřená, ale stojí u ní stráž... Hm, možná je to potřeba. Ukázala strážnému prsten. Těmi prsteny nový král vybavil všechny své blízké spolupracovníky. Chederik prý nad nimi ještě čaroval, ale nesvěřil se s podrobnostmi. Thokko se ani nevyptávala. Jí se také špatně vysvětlovalo, jak vlastně zachází s Lesem a jeho možnostmi.

Šlo o potíže s hlídači, úředníky a vůbec strážci všeho druhu a všeho možného, které – jak se zdá – nebylo možno z paláce a z města vyhodit. Tradice dobře strážného krále a jeho domu spočívala v hluboké minulosti a nedala se vymýtit, přinejmenším ne bez bolesti. Týkalo se to lidí, kteří prostě potřebovali vidět na určitých místech určité postavy a stejnokroje. Jenomže královi netradiční pomocníci a přátelé měli potíže. Strážci špatně rozeznávali jejich funkce, často nepojmenované, a nedokázali si většinu z nich zapamatovat podle tváře; zvláště Ruurijci jim připadali všichni stejní. Zato když spatřili prsten s hlazeným kamenem z Labyrintu, uklonili se a pustili jeho nositele dál, kamkoli si přál.

Mef měl u sebe radní z jakéhosi městečka na pomezí Pouště – asi dost důležitého městečka, když je přijal osobně – a vysvětloval jim, jak budou vypadat pověření odborníků, které jim pošle. Thokko pochopila, že tady jde jednak o typickou záležitost s větrolamy, jednak o stavbu pevnosti, která bude mít vybavení přesně podle modelu, který Ydast nedávno tajně stáhl z knihoven Satellitu.

Ydast byl velmi schopný, když šlo o počítačové krádeže, jenomže byl tak trochu cvok – a to i podle mínění Pánů Lesa, tolerantních k zvláštnostem – a Zarahuntara dlouho

váhal, než ho probudil. Podle očekávání se Ydast pro spiknutí ihned nadchl a rozhodl se, že vybaví palác počítačovou sítí a spojením se Satelitem. Řval smíchy, když poprvé uslyšel, jak teď říkají Zarahuntarovi, a trval na tom, že se musí s tím novým králem seznámit. I jeho však mírně šokovalo, když Mef bez námitek odkýval jeho plány ohledně počítačové techniky, položil pár poměrně zasvěcených doplňujících otázek a poznamenal, že výroba asi nebude právě jednoduchá a že to plně ponechá na Ydastovi.

Thokko neměla ponětí, jak daleko se její schopný kolega dostal a jestli už v některé z místností rozlehlého hradu nevznikají jednotlivé součásti budoucích počítačů, ale ulevilo se jí, když zaslechla jméno stavitele, který má mít na starosti pevnost. Selwere byl klidný a spolehlivý a měl s místními lidmi trpělivost, proto už si také vytvořil skupinu žáků, z nichž někteří se projevovali velmi slibně.

Radní se rozloučili a odcházeli, vrhajíce udivené pohledy na mladou ženu, kterou stráž tak beze všeho vpustila do královny pracovny. Mef vstal ze židle a protáhl se. „To zase bylo! Příště zkusím jednat se zloději! Tihle důležití pánové jsou tak natvrdlí!“

„Ale považují si toho, že je přijal sám velký vládce,“ poznamenal Dyven, který toho dne velel palácové stráži. Mef od jisté doby považoval za zbytečné nějak se před tímhle dobrým chlapem přetvařovat. Dyven ho musel už dávno poznat. Jestli se Mef od Threyka něčím zřetelně lišil, tak to byl temperament. A ten se dá utajit asi tak snadno jako šídlo v pytli.

Oba se podívali na Thokko a usmáli se.

„Král musí cvičit se svým oddílem,“ řekl Dyven poutoučně.

„Děje se něco?“ zeptal se Mef. „Instalace těch zrcadýlek se nedaří?“

„Daří se skoro všechno, jenom ne mně,“ odpověděla.

Mef zívá. „Musím si zdřímnout. Aspoň chvilku... Pro-miň, Thokko. Jistě jsi nepřišla pro nic za nic, tak jestli chceš, pojď se mnou a před spaním mi můžeš vyprávět...“

Přikývla. Dobře, uděláme si testík. Jestli přitom usneš, je to jasné. Jestli se probereš... Tak je to taky jasné.

Šli vedle sebe chodbami, stráž je následovala s odstupem několika kroků. „Jak tohle vydržíš?“ sykla Thokko.

„Občas jim zdrhnu. Běhám rychleji než oni. Zvlášť když Dyvena předem upozorním.“

„Vůbec ses nezměnil.“ Uvědomila si, že se jí od začátku líbí, jak sám sebe nebere vážně. Což ovšem není ta nejlepší kvalifikace pro povolání vládcе.

„Nepovídej. Ještě nedávno sis nebyla jistá, kdo vlastně jsem.“

„Ale byla. Totiž skoro. Deika tvrdí, že ses prozradil naschvál.“

„Že by podvědomí?“ Mef se zastavil, muž v jakési palácové uniformě před nimi otevřel dveře. „Tak tohle je moje nová ložnice.“

„S tajně zavedenou elektřinou?“ zeptala se Thokko, jakmile za nimi ten komorník či dveřník pečlivě, tiše zavřel. Ukázala na nenápadnou lampičku na nočním stole. No, spíš stole. Mef se zjevně pokoušel zlidštit si prostředí, jak to šlo, ale jeho zaměstnanci projevíli svou dávku vzdoru aspoň tím, jak pojali rozměry nábytku. „Kde máte elektrárnu?“

„Dobře schovanou.“ Mef se svalil na lesklý potah na lůžku. „Vážně začínám pocítovat nedostatek spánku. Povídej. Ale možná stejně usnu. Uražíš se?“

„Asi ne. Vlastně to může klidně počkat.“

„Hm? Mám dojem, že nechceš čekat. A můžu si za to sám.“

„Za tohle nemůžeš. Totiž... Nevěřila jsem ti, tehdy na hradě... Byla jsem vyděšená. Teď už vím, že tě Les poslouchá a pomáhá ti, že tě naše přístroje poznávají, jako bys byl domácí.“

„Jasně. Chápu to. Totiž chápu tebe, ne nápady vašeho Lesa.“ Nadzvedl se na lokti. „Vysvětlí mi jednu věc. Jedinou. Proč jsi mě tím praštila podruhé? To je zážitek, na jaký se nezapomíná.“ Otrásl se. Mluvil pravdu. Hluboko v nervech mu zůstala hrůza z té šílené bolesti, která jako by nechtěla nikdy skončit.

„Nikdy mi to neodpustíš,“ řekla, pokoušejíc se o věcný tón. „Ale vysvětlím ti to. Nevěděla jsem, že je omračovač nastavený naplno. Nesnáším zbraně, bojím se jich a nikdy se pořádně netrefím! Bylo to na mě prostě moc náhlé. A nechápala jsem, proč jsi neztratil vědomí po první ráně. Měl jsi nejdřív ze všeho omdlít! Ta zbraň není tak krutá, zásah prakticky nepůsobí bolest.“

„Jenomže já byl při vědomí,“ poznamenal s náznakem hněvu.

„A já jsem zpanikařila. Opravdu mě k smrti vystrašilo, jak ses na mě díval.“ Odmlčela se. Díval se na ni i teď. Velmi vážně. Zdálo se, že hned tak neusne. „Bylo mi hrozně, když jsem pak sledovala ty krvavé stopy... I když určitě ne tak hrozně jako tobě.“

„Co ty o tom víš.“ V levé tváři mu zacukalo.

„Deika mi vyprávěla...“ Zarazila se, když najednou vyskočil, jako by ho něco píchlo. Nenapadlo ji, co to s ním udělá! Prudce se zvedl z postele a vrhl se k oknu, na okamžik jí připadalo, že snad skočí dolů, na dlážděné nádvoří, ale zastavil se, jenom se nahnul přes parapet, jako by usilovně nabíral do plic vzduch zvenčí. Pak se narovnal, ale zůstal obrácený zády.

„Co ti vyprávěla?“ zeptal se. Bylo znát, jak se pokouší ovládnout.

„Jak jsi vypadal, když tě přinesli.“

„Zrádkyně. Nemohla si to nechat pro sebe?“ vybuchl.

„Moc nechybělo, a byla bych ji o to poprosila. Aby už mlčela, aby už s tím přestala... Promiň, tisíckrát promiň!“ Statečně se snažila nebrečet a neutéct, ale už si myslela, že to nedokáže. Vtom se Mef otočil.

„S Deikou si to ještě vyřídím,“ řekl. „Dobře, odpuštěno. Až na to, že zapomenout nemůžu a nejspíš se těch zatracených mašinek do smrti budu bát. Ten den jsem ti chtěl říct o Sharrahii. Nikdo z vás dodnes neví, jak bylo to město postaveno. Nikdo neví, kde se tam vzala elektárna na tekutou rubovou hmotu.“ Sedl si na postel a pomalu se skládal na bok.

„Museli jsme se s tím smířit. Vaši lidé bájí cosi o přízracích...“ Pokrčila rameny. „Chceš mi to dopovědět?“

Zavrtěl hlavou. „Teď ne. Teď budu spát. Ale jestli můžeš, zůstaň u mě. A promysli si ještě jednu odpověď.“

„Jakou?“ Rozbušilo se jí srdce. Co když se zeptá... Ale ne, to je blbost.

„No, koho vaši šéfové pověsí, až to praskne.“

„Cože?“ Vyvalila oči.

Mef zívá a zakryl si ústa. „Je to moc důležité, víš,“ zamumlal. „Pak ti to vysvětlím. Nikam nechod’...“ Posledním slovům sotva rozuměla.

Divné královské povinnosti

Vzbudil ho Dyven. Thokko vedle něj nebyla. Neměl ale čas zamýšlet se nad tím, protože na cvičišti došlo ke krizi; kterýsi ze starých velitelů se rozhodl, že dá zbičovat drzého vojáka, jenomže ten hoch patřil k horalům a kamarádi se za něj postavili. Jakýsi nový důstojník původem ze Zujdy nelenil a doběhl se zprávou za Dyvenem, který celou záležitost zarazil.

Starý velitel ale soptil vzteky, vykřikoval a svolával své druhy z těch lepších časů za starého krále, a už se kolem něj začala shromažďovat malá, ale vojensky dost schopná skupinka. Proti nim stáli a vrčeli ti mladí, většinou z hor. Mef se vrhl rovnou mezi ně, jenom v košili, holou rukou odstrčil meč, kterým našťvaný velitel mával, a řekl mu konverzačním tónem: „Připomínáš mi Rodalta. To byl voják!“

„Šel do té bitvy jako na slavnost,“ zabručel důstojník. „A přitom věděl, že padne!“

„Já vím. Zabil jsem ho, protože mi nedovolil ho nezbít.“ Mef se usmál, jak snadno ho přeladil na jinou notu. „Tak, čím tě tak rozzlobili?“

Z vysvětlení, kterému Mef ani kloudně nerozuměl, vyplynulo, že mladík se skutečně provinil, protože odmítl uposlechnout rozkazu. Šlo o nějakou pitomost, držení meče nebo vyrovnání řady, Mefovi to připadalo hloupé a nesmyslné, ale přikývl.

„Kde je ten voják?“ zeptal se, přejížděje pohledem neuspořádaný hlouček. Mladík vystoupil. Bylo vidět, že má strach. Ale, jeden z Deičiných oblíbenců. Výborný lučičst-

ník, až na to, že střílí, i když nedostane rozkaz. V horách to nevadí, jenže tady...

„Určitě jsi náramně dobrý s lukem,“ řekl mu. „Klidně můžeš odtud odejít a doma si střílet králíky nebo co, ale ve vojsku musíš poslouchat. Rozmysli si, jestli chceš zůstat.“

„Chci!“ vyhrkl provinilec.

Mef se obrátil k velitelům. „Tělesné tresty jsem zakázal, jasně si na to vzpomínám. Právě tak souboje. Vymyslete jiný způsob, ale vašim mužům to nesmí uškodit!“

„Tresty jsou od toho, aby uškodily!“ ozvalo se ze skupiny velitelů.

„Řekl jsem, najděte jiný způsob. Tomu chlapci teď odpouštím, ale jenom teď.“ Rázně se otočil a vracel se do paláce. Jak si může být jistý, že se neservou, sotva zmizí, přemítal Dyven. Ale zkušenost ho už poučila, že Mefova přirozená autorita opravdu působí. Je mnohem lepší, než by byl Threyk, pomyslel si se smutkem.

„Kam se ztratila Thokko?“ zeptal se Mef najednou.

„Vyšla ze dveří a zrovna narazila na Chederika,“ odpověděl Dyven. „Nabídl jí, že ji vezme na věž.“

„Podívám se tam,“ řekl Mef. Zaznělo to sveřepě. Dyven chtěl něco namítnout, ale před jeho pohledem jenom ucouvl.

Mef se dal do běhu. Na rohu otevře okno a skočí z prvního patra do zahrady, věděl Dyven, pak přeskočí plot a odstrčí stranou vyjevenou stráž u jedné z nouzových branek, a na ulici se za ním každý ohlédne. Kdyby si aspoň vzal koně! Jenomže pěšky je to rychlejší.

Velitel stráže se s povzdechem vydal do místnosti, kde ostatní odpočívali, cvičili nebo jen hráli kostky.

„Čtyři muži ke hlavnímu chrámu!“ houkl. „Počkat na krále! Šel na věž za čarodějem.“ Všichni si domyslí, že mu neklidné veličenstvo zase uteklo, ale čert je vem.

Setkání na věži

Thokko se opřela o dřevěnou ohrádku a dívala se dolů na město. Všude vyrůstaly nové budovy, na starých se objevily nové střechy, některé ulice se záhadně rozšířily, aniž by se kde bouralo. Možná prostě odklidili všechny krámy, které tam překážely, přemítala. Rozhodně je znát, že se tady uklízí. Ovšem, Mef zlikvidoval nezaměstnanost. Každý má teď spoustu práce a věřím, že se to některým lidem časem přestane líbit.

„Původně jsem tu věž chtěl zbourat,“ ozval se Chederik. „Ale pak jsem si řekl, že je vlastně užitečná. Jako příklad.“

Pohlédla na něj. Byl sice krajan, ale někdy jí dalo práci pochopit, o čem to vlastně vykládá. Pěkně tady na té cizí planetě zvlčil. Staré bohyně, čarodějky, neviditelné věže a začarované identifikační prsteny, a on tím proplouvá a nejspíš se cítí jako ryba ve vodě.

„Vzniklo pár takových míst... pracovišť, která by neměla být vidět ze Satelitu... ze žádného satelitu! I kdyby si jich Druzí postavili deset. Tak jsem se pořádně podíval, jakým způsobem je tahle věž začarovaná, a zamaskoval jsem naše malé továrny přesně tak.“

„Stavbu zbrojovky v Sharrahii taky?“

„Jo, tu také. Oficiální verze pro velení je, že takhle působí místní magie. Jistě pro to najdou vědecké vysvětlení. Zatím ho našli pro všechno, nebo to aspoň tvrdí.“

„Nikdo neví, jak funguje Les,“ řekla.

„Jistě. To je speciální magie z Ruuri,“ prohlásil vesele. „Já zase nemám ponětí, jak fungují místní kouzla.“

„Už tě někdy napadlo, že by sis tady našel ženu?“ změnila téma.

„Dali nám přece ty injekce,“ pokrčil rameny.

„A ty si je každého čtvrt roku poctivě pícháš?“

Zrozpačitěl. „No... Ani ne. Nejdřív jsem zapomněl, když jsme měli spoustu jiných starostí, a pak jsem to nechal plavat.“

„Já se stejně neptala, jestli se chystáš mít děti.“

„Aha. No, nemyslím, že bych chtěl žít jako mnich. Ale zatím jsem měl dost málo času. Nějaká ukradená hodinka, někdy i celá noc... Nic trvalého.“ Oddechl si. Nechtěl mladé kolegyni lhát. Jenomže její poznámka narazila na něco, čemu sám moc nerozuměl. Už zas se mu před očima objevila žena z pouště v poloprůhledném, síťovaném hábitu, v němž ji ostatně nikdy nespatriil, se zjizveným hrdlem, ale jinak divoce, exoticky krásná a temná a děsivá. Ukazuje rukou na věž a říká: „Ovšemže ji musíš zbořit. Nic jiného ti nezbývá.“

„Zamilovala jsem se,“ vyhrkla nečekaně Thokko.

Okamžitě si vybavil Mefa, když se tehdy vrátil z jejího hradu, nebo spíš když ho přitáhla hlídka, s obličejem k nepoznání zkriveným, v kaluži vlastní krve, s fialovými rukama... A to mu udělala ona. Nikdo se o tom později nezmínil, všichni dělali, že se nic nestalo.

„Nebudu předstírat, že nevím, o kom mluvíš,“ řekl suše. „Ale... Myslíš, že je to dobrý nápad?“

„Asi ne,“ odpověděla krotce. „Ptal se mě, koho z nás šéfové pověsí, až to praskne... Netušíš proč?“

„Ne. Náš chytrý král náramně dobře ví, že u nás něco takového jako poprava prostě neexistuje. Odvolali by nás. To je všechno. Jeho by nejspíš taky museli odvézt...“

Já si ale nejsem jistý, jestli nás nečeká spíš vyznamenání.“

Thokko se náhle zamračila. „Pst. Někdo jde po schodech.“

„Sem se nikdo nedostane!“ namítl Chederik. Vzápětí si uvědomil, že někdo přece ano. Vždycky, když sem spolu šli, vedl on krále. Jenomže Mef vidí i jinak než očima, a klidně si mohl nechat pro sebe, že do věže trefí i bez pomoci! Naklonil se nad schodiště uvnitř věže. „Threyku?“ Zvolil královo jméno automaticky, ze zvyku. Zaslechl, jak se uchichtla. No jistě, ona už to přece dávno ví.

Mef vyklusal poslední úsek, aniž by zpomalil. Nebyl vůbec udýchaný, zato vypadal našťvaně. „Máte tady schůzku?“ zavrčel. „Vzpomínám si, jak jsi kdysi naznačoval, že bys tuhle mladou dámu mohl svést.“

„Co je ti?“ podivil se Chederik. „To bylo jen teoreticky. Účelová záležitost. Teď je situace úplně jiná. Jen jsme se dívali, jak město roste.“ Zkoumal Mefovu tvář zblízka. „Vypadáš unaveně. Víš, že nedostatek spánku vyvolává paranoidní představy?“

Mef se opřel o horní sloupek, podpírající stříšku nad schodištěm. „Možná je toho na mě moc. Nechci ti dělat potíže, Thokko. Pověz, máte spolu něco, vy dva? Jestli ano, tak se vrátím, odkud jsem přišel.“

Znělo to dvojnásobně a Chederik se lehce otřásl. Bez Mefa by to prostě nešlo! Žádná náprava, konec, návrat ke starým způsobům. Bylo to trochu k smíchu, ale ten Seveřan představoval důležitý a podstatný spojovací článek mezi místními lidmi a cizinci.

„Jak tě vůbec...“ začal, ale Thokko ho přerušila.

„Nic spolu nemáme. V instrukcích, které nám dali, jedna chybí. Nemám ponětí, co dělat, když se zamiluju do... domorodce.“

Mef si odkašlal a pak promluvil tím nejsametovějším hlasem, jaký od něj kdy Chederik slyšel. „Asi bychom to měli zjistit, protože já si tě chci vzít.“

Napadlo ji několik variací na téma ‘To by ses mě snad měl nejdřív zeptat’, ale rychle je pustila z hlavy a radši ho objala. Koutkem oka zahlédla, jak Chederik rychle mizí na schodech.

Krezzd chystá schůzku na nejvyšší úrovni

Prezident zavolal v osm ráno, ale Lietha byla dávno vzhůru, protože Lielka se chtěla bavit a z kuchyně se už linuly tajemné vůně. Kuchařka dnes vařila pro šest osob; měli hosty z řad nespravedlivě stíhaných a jejich advokátů – mladých a úžasných, jak jinak, když patřili už léta mezi Liethiny chráněnce. Kromě toho čekala malou delegaci z Meoří, státečku na druhé straně Pískoviště, jak si poslední dobou ti mladí zvykli nazývat ústřední poušť, který měl vůči Krezzdu nejrůznější požadavky, zabarvené letitou trpkostí z ustavičného přehlížení a utiskování. Domácí, neformální přijetí u předsedkyně vlády bylo pro ně přesně to pravé.

Měla by se už dostavit denní chuva, výkonná mladá žena, která dokázala Lielku udržet skoro čistou a schopnou předvádět se návštěvám. Lietha se často zamýšlela, jestli je tohle pro dítě ten správný způsob života, ale holčička vypadala spokojeně a prospívala skvěle, měla kolem sebe pořád spoustu lidí a nových podnětů, a zajímalo ji úplně všechno. V roce a půl žvatlala docela obstojně a jen někdy potřebovala překladatele.

Znali ji všichni. Vlastně ještě před narozením, od chvíle, kdy nadějná politička Lietha Tananquilová oznámila, že čeká dítě a na otce ať se raději nikdo neptá. Malé Gabriele byly asi čtyři dny, když se poprvé objevila v televizi. Cizinci – o jejichž trvalé přítomnosti teď Lietha na rozdíl

od většiny národa už věděla – byli nadšeni ženou, která se ani jako svobodná matka nevzdá kariéry, a podporovali ji, což možná ani nepotřebovala, ale pochopitelně o tom nikde nemluvila.

Její kariéra vzlétla strmě vzhůru a mezi přáteli si Liet-ha dělala legraci, že musí počítat se stejně strmým pádem na čumák. Zatím to tak nevypadalo. Obliba klidné, příjemné ženy stoupala, dokonce i v konzervativních měšťanských rodinách. Nová předsedkyně vlády jako by všemi svými postoji říkala všem dohromady a každému zvlášť: Nedělejte z toho kdovíco. Však se nějak domluvíme. Její nevyslovené krédo se vžívalo. Bylo v módě, ale tahle móda přinášela užitek.

Takže když toho rána zavolal prezident Merauen, byla už docela vzhůru a čilá a vzala si telefon s Lielou na klíně.

„Nazdar,“ řekla. „Kdybyste zaslechl nějaké žvatlání, tak to je dcera.“

„Tohle je vážná věc,“ pravil suše.

„Jistě. Jinak byste nevstával tak brzy.“ Její tón ho mírně litoval, ale zase ne moc. „Copak, už se naši poradci rozhoupali ohledně Hixartu?“

„Odkud to víte?“

„Nevím, jen mě to napadlo. Poslední dobou o ničem jiném nemluvíme. To království nám pěkně vyrostlo a žene se ze středověku k elektřině...“

„Zase zjednodušujete,“ mínil nespokojeně.

„Ovšem. To je u žen běžné. Neuvažuju exaktně, všechno prožívám.“ Zasmála se. Možná to nebyla tak docela pravda; uměla obojí. Ale prožívání si na politické scéně prakticky patentovala, nikdo jiný to nedělal nebo nepřiznával. „Rozhodně už učinili pokusy s námi obchodovat.“

„Dokonce víc, než jsme si mysleli. V pobřežních oblas-

tech nad Zlomem si na ně začínají zvykat. Vypadá to, že se král nějak dohodl s pašeráky...”

„Což pro nás není výhodné,“ usoudila Lietha. Lielka se zavrtěla a něco si zabrbkala, z jídelny vyběhla po schodech velká a mateřská Milari, kdysi obviněná z vraždy a nyní sama členka Liethiny organizace, chytila ji a polechtala a odnesla dolů.

„Leccos bude potřeba dohodnout,“ prohlásil prezident. „Píšu pozvání. Možná se mladý král rád podívá do světa. Kdybychom tam vtrhli my, mohl by cítit znepokojení, ne?“

Lietha se krátce zamyslela. Král Llenthreyk to měl v hlavě srovnané, to bylo jasné. Líbila se jí jeho schopnost s každým se domluvit, i když ji zlobilo, jak si dává pozor, aby neprozradil jakási svá tajemství. Vrátil už několik vyzvědačů. Nemohla pochopit, jak je odhalil, protože ti lidé byli ve svém oboru dobří a měli připravené kvalitní legendy. Nicméně agenti byli celí a nikdo z hi-xartských jim neublížil. Moc toho nestačili zjistit, až na to, že lidé na jihu vypadají spokojeně a vládne tam optimistická nálada. Cizinci – totiž poradci, tak se jim mělo správně říkat – byli s vývojem na jižním kontinentu srozuměni. Podle nich se tam začínal vytvářet skutečný, moderní trh.

„Rozhodně to bude zajímavé,“ pravila neutrálně.

„Chtěl bych, abyste se podílela na formulaci toho pozvání,“ vysvětlil jí prezident.

„S radostí.“ Pohlédla na hodinky. „Mám tady ty Meořany, takže řekněme v jedenáct? Ve vaší vile?“

Prezident Merauen položil telefon a podíval se na svou ženu. „Ne, rozhodně nic neví. Jsem si tím jist.“

„Je to ženská,“ namítla paní Hermina. „Ženské mívají svá tušení.“

„Ať už je to jak chce, vaši se už rozhodli,“ vzdychl.

„Musíme si Hixart prověřit,“ řekla pevně. „Sám víš, jak jsou dobří v odhalování agentů. Při oficiální příležitosti nám leccos prozradí, tedy pokud budou chtít uzavřít pár obchodních dohod. Zjistíme, co všechno už mají, kolik jim toho naši konkurenti darovali, jak moc je ovlivňují...“

„Chápu.“ Merauen si unaveně protřel víčka, jako by celou noc nespál. „A jestli už překročili tu vaši pověstnou červenou čáru?“

„Vždyť to víš,“ pravila popuzeně. „Příliš vyspělé společnosti bychom v budoucnosti neměli co nabídnout! Jestli je pravda to, čím nás experti straší, musíme se chopit iniciativy okamžitě.“

Prezident sepjál ruce na kolenou. „Jo, jasně,“ řekl. A bylo mu to opravdu jasné. Chopit se iniciativy znamenalo v řeči Druhých válku.

* * *

Strýček Zarah držel ten ozdobný dopis jako časovanou bombu, aspoň Chederikovi to tak připadalo.

„Co se děje?“ Zvedl hlavu od papíru, počmáraného tajemnými symboly a písmem, podobným slepičím stopám na dvorku.

Připravuje si nějaké kouzlo, pomyslel si Zarahuntara s odporem, jehož se dosud nedokázal zbavit. Popuzovalo ho, že zdejší magie funguje i v rukou krajana. Podle něj na to Chederik prostě neměl právo. Ačkoli, to maskování některých oblastí vůbec není špatné. Ze Satelitu si sice občas postěžují na poruchy, ale zatím se domnívají, že jde o místní chrámy. Ruurijcům, kteří se neodříkají tajemství Lesů, nepřipadá zase tak divné, když zdejší čarodějové a kněží chrání své svatostánky. Uvidíme, co bude, až to praskne, jak to někdy říká Mef.

„Je to od Seveřanů. Z Krezzdu. Státní listina.“

„Že by nám vyhlásili válku?“ ušklíbl se Chederik.

„To není k smíchu. Vrátili jsme jim vyzvědače, dráždíme je ilegálním dovozem a dohodou s pašeráky...“

Chederik vstal. „Jdeme za Mefem.“

Strýček Zarah si těžce povzdechl. Zase ho najdeme s Thokko. Budou někde zalezlí v koutku, napůl nebo úplně svlečení, a budou se ocucávat. Zřejmě je to nikdy nepřestane bavit. Zaznamenal Chederikův pobavený pohled. Jo, čaroděj se zřejmě baví s nimi.

„Vždyť jim to spolu sluší,“ řekl královský čaroděj. Vy-táhl z kapsy maličkou hliněnou panenku s narezlými vlasy a zpěvavě jí něco zabroukal. „Hm, Thokko spí.“

„A král?“

„Nevím. Je někde jinde, ale nechce, abych ho našel. Zeptáme se Dyvena.“

Mef se dohadoval s čerstvě vyškolenými mechaniky v garáži. Měl tam zatím dvě auta původem ze severu; výsledek dohody s námořními pašeráky. Dva mládenci, kteří se o ně starali, se nedávno vrátili z tajné cesty do Krezzdu, kde se v příslušném oboru školili, a teď byli nějak moc chytří.

„Ovšemže to jde,“ říkal právě Mef. „Schválně jsem ty cestičky nechal rozšířit!“

„Ale ten povrch,“ mínil mechanik. „Půjde do smyku, jen co trochu přidáte!“

Dyven výmluvně zakroutil očima. „Veličenstvo,“ ozval se. „Zdá se, že máte na práci vážnější věci.“

„Thasso by tě nechal popravit, kdybys ho rušil v harému,“ sykl Mef. Měl v ruce nějaký těžký nástroj a na sobě špinavé montérky, tu příšernou záležitost s tisícem kapes, kterou Thokko vysloveně nenáviděla.

„Neměl harém,“ namítl strýček Zarah. „Jen pár milenek.“

Mef natáhl volnou ruku a okamžitě vznešený list umazal. „Ach jo. Chederiku, dej pryč tu pečeť!“ Ani si nevšiml, že by čaroděj něco udělal, ale pečeť zmizela. Mef otevřel složitě poskládaný list a zasmál se. „Dali si to přeložit! Berou nás vážně, pánové!“ Začel se do textu. „Šroubované,“ zamumlal. „Ale hezky. Tak na tohle budeme muset rychle odpovědět.“ Podal list Zarahovi.

„Pozvání?“ užasl jeho hlavní rádce. „Vzájemná úcta, mírové soužití, bla bla...“

„Myslí si, že my bychom je sem nepustili,“ řekl Mef.

„A pustili?“ Chederik nahlédl Zarahovi přes rameno. Dyven také natahoval krk.

Když ho Mef udělal velitelem stráže, překvapeně zjistil, že bývalý lupič umí číst. Od té doby se Dyven značně zdokonalil a naučil se luštit listiny, i když byly obráceny hlavou dolů a ležely na Mefově stole.

„Nepustili,“ zamumlal Dyven.

„Pojedeme na výlet,“ zasmál se Mef. Vzápětí zvážněl. „Podle všech zvyklostí by měla předcházet setkání našich a jejich lidí... Koho zkusíme? Úctyhodné obchodníky? Učence? Dojednej to, strýčku.“ Zamyslel se. „Jenom nemám tušení, jak to řeknu Thokko.“

„Nevezmeš ji s sebou?“ podivil se Chederik. „Proč? Nevypadá to riskantně, je to oficiální záležitost. Kromě toho si všechno předem prověříme.“

„Nevezmu,“ řekl Mef. Zarah s Chederikem si vyměnili užaslý pohled. To bylo snad poprvé, kdy jim Mef něco nevysvětlil! „Teď se projedu a ukážu těm hošíkům, že jezdit se dá i po písku!“ prohlásil král.

Trojice se loudala zpátky. Zarah kroutil hlavou, i když se mu v podstatě ulevilo. Sám by si nepřál, aby se Thokko plavila po moři v nějaké chatrné lodičce, která ani nemá pořádný pohon, a pak se otravovala na dlouhých ofi-

ciálních sezeních. Znepokojovalo ho však královo chování. Jen jestli to není první náznak, že mu moc stoupla do hlavy!

Chederik v chůzi studoval dopis. Najednou se zastavil a tiše se rozesmál. „Přestaň si dělat starosti, strýčku! Už to chápu. Všechno je v pořádku.“

„Tak už to vyklop!“

„To ne. Tohle si nechám pro sebe,“ řekl Chederik. „A rádím ti, nevyptávej se. A hlavně nepopichuj Thokko.“

* * *

Předběžná setkání dopadla celkem dobře a Thokko se trochu uklidnila, i když se ještě pořád zlobila. Nic jí nevyšvětlil, vůbec nic! Jenom prohlásil, že to tak bude mnohem výhodnější. A to chce, abych si ho vzala, chystá tu šílenou svatbu a tak dál, perly a diamanty a závoje a všelijaké delegace, dokonce prý přijedou nějakí divoši z pouští... Otřásla se. A já abych ještě vodila jeho vyjednavče zkratkami. Určitě bude chtít, abych ho zavedla rovnou na pobřeží, do toho pirátského přístavu Suevme, jenomže já mu řeknu, ať si hezky jede Unuvinskou branou jako každý. Jak se tak hnala chodbou, málem vrazila do Shuwet. Ještě ta mi scházela! Ji si s sebou vzme!

Vědma si vedla toho urostlého debílka, který za ní poslední dobou nosil k jednání Rady skládací židli a teplý plášť a láhev s bylinkovým nápojem a další věci. Kdo ví, kde ho vyšťourala, ale byl asi spolehlivý. A v jednom kuse se usmíval.

„Zastav se,“ řekla Shuwet klidně.

Thokko se zamračila. Ta stará horalka jí neměla co poroučet! Ale poslechla. Když se uklidnila, dokázala vycítit

sílu druhých. I když se jednalo o moc jiného druhu, než jakou vládla ona sama.

„V soukromí ho můžeš třeba bít,“ pokračovala Shuwet, navazujíc na její myšlenky, „ale nikdo to nesmí vědět. Dám ti radu. Na některé věci se neptej. Určitě poznáš, když na ně dojde.“

„Čteš mi myšlenky?“

„Ale ne, vidím to na tobě.“ Vědma se usmála. „Uvědom si, že Mef prožil kus života bez tebe. Občas potřebuje pár věcí dokončit. S tím nic nenaděláš.“

„Kdyby šlo jenom o dokončení...“ Thokko stiskla rty, srdíčko, které se Mefovi tak líbilo, se jí na okamžik ztratilo z tváře.

„Chápu,“ řekla Shuwet. „Jenomže ani s tím nic nenaděláš.“

„Jo, tak já ho tam vezmu,“ vzdychla Thokko. „Zkratkou. Rovnou do přístavu.“

„Taky máš svoje tajemství,“ poznamenala Shuwet spokojeně.

„Les ho má taky rád,“ řekla Thokko. „Ne, já nemám tajemství. Ne takové jako Mef. Živá voda, přízraky, jiná žena...“

„Jestli chceš, budu ti o všem vyprávět,“ nabídla se Shuwet potměšile.

„Ne. To nechci. Ne o všem.“ Na dívčinu tvář se vrátilo srdíčko, a jak se otočila, ve vlasech jí zazářilo slunce z otevřeného vysokého okna. Najednou měla naspěch. Čas do odjezdu je třeba pořádně využít.

Úplně tajná noc

Lietha se vzbudila v noci. Chvilí jí trvalo, než se probudila z jakéhosi divného snu. Podívala se na svítící hodiny. Půlnoc. Liela spinká... Co se děje? Obvykle spala klidně, ale teď ji něco vyrušilo. Ano, nějaký rozruch dole v domě.

Oblékla si župan a vyšla na chodbu. Konverzace, kterou zaslechla, se odehrávala přede dveřmi. Zívla. Zatracení přidělení strážci! Už zase ke mně nechtějí pustit někoho z mých nespravedlivě stíhaných!

Sešla po schodech, ale v hale se zastavila a poslouchala. Ten hlas znala. Teď, když se začal trochu rozčilovat... Takže to nebude žádná běžná záležitost. Protože majitel hlasu před nějakými dvěma lety odešel, vlastně odjel, se třemi bednami zbraní pro pravého krále Hixartu Threyka. Teď si dotyčný král říká Llenthreyk a pozítří by měl připlout ke Zlomu, do Zapomenutého přístavu, kde ho uvítá prezident s doprovodem. V doprovodu nesmí chybět Lietha Tananquilová, předsedkyně vlády...

Otevřela dveře. Strážce se na ni vyčítavě ohlédl a chtěl něco říct, ale jemně ho odstrčila a řekla: „Vítám tě, pojď dál!“

Meť vypadal stejně jako před dvěma lety (vlastně to bylo o něco víc než dva roky, ale kdo by to v téhle chvíli počítal), byl špinavý a měl na sobě jakousi kombinézu, patrně původem z Jihu, aspoň podle nemotorného střihu jí to tak připadalo.

„Mám u ohrady auto,“ řekl. „Mohl by ho někdo z tvých lidí přivést sem?“

„Zařidte to,“ kývla Lietha na svého strážce. Ten hostovi jen s povzdechem ustoupil z cesty. Ne že by to byla první tajná noční návštěva, jakou u paní Tananquilové zažil...

Lietha vedla Mefa rovnou do koupelny. „Kdes byl celou tu dobu? A kde ses tak zřídil?“ vyptávala se a připadalo jí, jako by se rozloučili včera.

„Přijel jsem od Starybých, Rybí bránou. Večer jsme přistáli, půjčil jsem si auto... Asi jsem cestou překonal všechny rekordy,“ přiznal.

„Závodníku.“ Stáhla mu z ramen tu hrubou látku a odhrnula dlouhé vlasy z obličeje. Nejistě se usmál.

„Je to dávno,“ zašeptal. „Nedívej se.“

Poslušně se otočila a pustila do vany proud vody. „Chceš pěnu?“

„Chci.“ Blaženě se ponořil do tiše praskajících bublinek. Lietha si k němu přisedla na okraj vany.

„Přece jen jsem se trošku dívala,“ řekla. „Vyvázl jsi z těch bojů celý, jak se zdá. Bylo to zlé? Něco se doneslo i k nám.“

„Jistě.“ Zvedl hlavu, na bradě se mu udělal plnovous z pěny. „Cizinci šmírují jiné Cizince... První, Druzí, každý tvrdí, že tu byl dřív... To je fuk. Připlul jsem s tou delegací.“

„To mi došlo.“ Nalila si na dlaň šampón a začala mu mýt vlasy. Byl to zvláštní pocit, umývat někoho tak velkého. Proti Liele... „Oficiálně přistanete pozítří v Zapomenutém přístavu. Budu tam. A ty? Vrátiš se?“

„Musím. Ale chtěl jsem tě vidět. Mluvit s tebou. Jsi teď důležitá.“ Potopil si hlavu a poslední slova zabublal.

„Hm. Jak jste naladěni? Mírově? To mi snad smíš prozradit, ne?“

„Mírově,“ přikývl. Nechtělo se mu z vody. I když se těšil, co bude dál. A doufal, že něco bude. „Jsi vdaná?“

„Nejsem. A co ty?“

„Budu se ženit.“

„Takže... nezůstaneš?“

„Ne. Mám povinnosti.“

Vzala do ruky sprchu. „Tak se postav. Smyju z tebe tu pěnu.“ Vana byla zapuštěná do podlahy, takže teď měli oči ve stejné výšce. Viděla, že je mu něčeho hrozně moc líto. Bude se ženit. Miluje ji? Ne, na to se nezeptám. Ale bylo jí jasné, že si ho teď odvede do ložnice.

„Velí vám Cizinci?“ zeptal se najednou. Sprcha jí málem upadla na zem.

„Tohle mi nedělej. Prohlížela jsem si tě a myslela na úplně jiné věci!“ řekla vyčítavě.

„Protože nám jo, nebo se o to aspoň snaží,“ nedal se odradit. „Jenomže jiní. A pokud se nedohodneme, servou se o nás.“

„Přišel jsi kvůli tomu? Pro předběžnou dohodu?“ Zaznělo to trpce.

„Nejen kvůli tomu. Necháme to na pak.“ Mokře ji objal a stáhl k sobě do vany. Napadlo ji, že to bude nepohodlné, ale nebylo.

A pak v ložnici stál nad postýlkou a žasl. Na chvíli dočista zapomněl, že to dítě má taky matku. Ale jen na chvílku. Když se k ní otočil, oči mu ve tmě zářily a jiskřily. Natáhl se po ní a sevřel ji, nejdřív opatrně, jako křehkou vzácnost, potom pomalu přidával na síle, potom leželi na koberci a Mef se zřejmě rozhodl, že žena, která dokázala porodit tohle senzační dítě, vydrží úplně všechno, až lapala po dechu a bála se, že bude křičet – ovšem nikoli bolestí. V jedné chvíli se mu musela zakousnout do ramene, jako by měla hlad, a snad by ho opravdu snědla, spolykala, pohltila, nechala si ho v sobě tím či oním způsobem; jakkoli. Byly to šílené, horečné minuty, které trvaly nekonečně dlouho.